

Per un sí o per un no

RAFAEL VILASANJUAN

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 15.11.08

Pot ser que l'única cosa que tinguin en comú els dirigents dels 21 països que avui es reuneixen a Washington siguin les previsions econòmiques. I són tan dolentes que les expectatives són enormes.

Fins ara no ha funcionat res. Ni les promeses de diner públic han generat la més mínima confiança, ni en el terreny de les idees, ara com ara, s'entreveuen alternatives serioses al mercat. ¿Qui en podria proposar si fins i tot països emergents com Rússia o la Xina, fa temps que estan entregats a les formes més salvatges del capitalisme?

No està en joc un debat sobre models polítics. Malgrat les proclames per refundar el capitalisme, la qüestió no és saber si el sistema està ferit de mort. La pregunta és una altra. ¿És possible mantenir el creixement de l'economia global sense modificar profundament els mecanismes que la controlen? Si la resposta és que sí, la cimera serà retòrica. Però si la resposta és que no, com creiem una majoria, la llista d'assumptes que s'han de treballar pot ser tan immensa com inabordable.

L'economia obeeix a dinàmiques globals, però la política i els mecanismes per regular-la continuen sent locals. Les institucions internacionals han deixat fora del debat més de mig món. Mentre la pobresa, l'exclusió i el patiment avançaven, el Banc Mundial i el Fons Monetari Internacional seguien defensant els inversors, venent la idea del mercat -- principalment americà-- com a única estratègia de creixement a Llatinoamèrica, l'Àsia i el continent africà. Alguns països que assisteixen

a aquesta cimera com l'Argentina, Mèxic o Turquia han viscut en pròpia pell les pitjors crisis com a conseqüència de les polítiques que aquestes institucions van obligar a implantar. Reformar-les i posar les necessitats dels ciutadans davant de tot això és el primer objectiu. Potser és menys ambició que canviar el món, però per aquesta mateixa raó es pot aconseguir. Només falta saber qui es decantarà per un sí, o per un no.